

DOSAR NR. [REDACTED] 2007

ROMANIA

TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A IX - A
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

Sentința civilă nr. [REDACTED]

SEDINTA PUBLICA DIN DATA DE 14.11.2007

TRIBUNALUL COMPUS DIN:

PRESEDINTE - [REDACTED]

JUDECATOR - [REDACTED]

GREFIER - [REDACTED]

Pe rol soluționarea acțiunii civile formulată de reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâții **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE - SERVICIUL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR** și **AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ AFPS 2 - ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ**, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile în fond și susținerile părțile au avut loc în ședință publică de la 07.11.2007 fiind consemnate în încheierea de ședință da la acea dată, parte integrantă din prezenta când, tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise a dispus amânarea pronunțării soluției la data de 14.11.2007, hotărând următoarele:

TRIBUNALUL

Prin cererea de chemare în judecată introdusă la Tribunalul București, Secția a IX-a, la 06.06.2007, reclamanta [REDACTED] a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună anularea Dispoziției nr. [REDACTED], emisă de către pârâtă, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea reclamantei împotriva deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] 006 și a deciziei de impunere nr. [REDACTED] 2006, emise de Administrația Finanțelor Publice.

În motivarea acțiunii s-a arătat de către reclamantă că prin raportul de inspecție fiscală nr. [REDACTED] 2006, organul de control a constatat că plafonul de scutire de 1,5 miliarde lei ar fi depășit în luna decembrie 2002 cu suma de [REDACTED] lei (vechi) și, prin urmare, a considerat reclamanta ar fi devenit plătitor de TVA la 01.01.2003 și nu la 01.04.2003, când, în realitate, contabilitatea cabinetului a constatat calitatea de plătitor, astfel că organul de control a calculat diferența de TVA în perioada 01.01.- 31.03.2003 în sumă totală de [REDACTED] lei, aplicând cota de 19% și pentru veniturile realizate în această perioadă.

Se arată de către reclamantă că a contestat această sumă, arătând că [REDACTED] lei nu au reprezentat venituri ci o sumă provenită dintr-o operațiune la care legea exercitării profesiei de avocat îi dădea dreptul, și anume cheltuieli avansate de client în vederea deschiderii unei succesiuni.

Această sumă de bani a fost inițial avansată de către clientul [REDACTED] și familia acestuia, prin organizația caritabilă a acestei familii, însă în decembrie, datorită diferitelor probleme de ordin juridic din cursul succesiunii, banii primiți de la The [REDACTED] sunt restituiți lui [REDACTED], la cererea acestuia, aspect probat de dispoziția de plată pe care reclamanta a și pus-o la dispoziția organului de control fiscal.

După încheierea și a actului de partaj voluntar prin care se stabilește forma finală de soluționare a succesiunii, prin trecerea acțiunilor la bancă, ce făceau parte din masa succesorală, în patrimoniul moștenitorilor, renunțându-se la transferul acțiunilor în favoarea fundației din Londra, suma menționată a fost încasată de [REDACTED], care face viramentul în nume propriu, nu de la fundație.

16/2007

Deși întreaga situație a fost prezentată organelor de control fiscale, acestea au apreciat că restituirea sumei nu s-a produs, în condițiile în care menționarea restituirii nu s-a efectuat pe un formular tipizat, care nu conține datele solicitate de dispozițiile OMF nr.215/2002 și au considerat că s-a depășit plafonul de scutire, cabinetul de avocatură datorând TVA și pentru perioada 01.01.-31.03.2003.

Reclamanta consideră că în mod greșit s-a procedat astfel, în condițiile în care onorariul a fost restituit iar aspectul este probat de înscrisuri și de faptul că nu s-a contestat de către client - dl. [REDACTAT] că a primit sumă respectivă, care reprezintă contravaloarea ordinelor de plată din datele arătate, sumele urmând să fie reglate în cursul anului 2003, apreciind că respingerea contestației se datorează și faptului că nu a pus la dispoziția Administrației Financiare contractele de asistență juridică dintre Cabinet și moștenitorii familiei [REDACTAT], dar divulgarea conținutului acestor contracte, în contextul lipsei acordului clientului constituie o încălcare a legii privind exercitarea profesiei de avocat – Lg. nr.51/1995, care poate atrage răspunderea disciplinară sau penală, după caz, a avocatului.

Față de această situație, reclamanta solicită admiterea contestației astfel cum a fost formulată, cu obligarea pârâtei la acordarea de daune morale de 1 leu, simbolic, pentru prejudiciul de imagine creat prin controlul desfășurat în modul în care a fost efectuat de organele fiscale, prin presiunile făcute pentru a o determina să încalce legea specială, divulgând secretul profesional.

S-au atașat contestației Decizia M.F.P.-A.N.A.F.-DGFMB nr. [REDACTAT] 1. 2007, iar reclamanta a formulat o precizare a acțiunii sale, arătând că prin contestația formulată în contradictoriu și cu ANAF - Direcția Finanțelor Publice a Sectorului 2 București – Activitatea de Inspecție Fiscală, solicită anularea Deciziei nr. [REDACTAT] 2007, în ceea ce privește respingerea plângerii împotriva deciziei de impunere anuală nr. [REDACTAT] 2006 și a deciziei de impunere nr. [REDACTAT] 2006 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. [REDACTAT] 2006.

S-a încuviințat părților administrarea probei cu înscrisuri și s-au depus la dosar de către pârâta DGFMB înscrisurile care au stat la baza emiterii deciziilor fiscale contestate.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

Administrația Finanțelor Publice Sector 2 a verificat Cabinetul Individual de avocatură „Grațierea Bârlă” pentru perioada 01.01.2001-31.12.2005, în privința existenței și modului de conducere a evidențelor fiscale în partidă simplă, a determinării veniturilor impozabile și a modului de întocmire și depunere a declarațiilor speciale de venit și a declarațiilor de venit global pe anii 2001-2005, precum și a taxei pe valoarea adăugată, pentru perioada 01.01.2003 – 31.12.2005, potrivit Lg. nr.345/2002, HG nr.598/2002 și Lg. nr.571/2003, fiind emis, în urma acestei inspecții, raportul de inspecție fiscală nr. [REDACTAT] 2006.

Concluziile acestui raport sunt în sensul că, printre altele, venitul brut, încasat de cabinetul de avocatură pe anul 2002, trebuie reîntregit cu suma de [REDACTAT] lei, restituită unui client fără întocmirea documentelor justificative.

În baza acestor concluzii s-a emis Declarația de impunere privind obligații fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, nr. [REDACTAT] 2006, constituindu-se în sarcina cabinetului de avocatură obligații fiscale suplimentare de plată în sumă totală de [REDACTAT] lei din care TVA în sumă de [REDACTAT] lei, rezultată din reîntregirea venitului brut cu suma de [REDACTAT] lei, precum și accesorii aferente TVA în sumă de [REDACTAT] lei, respectiv dobânzi de întârziere aferente TVA în sumă de [REDACTAT] lei și penalități de întârziere aferente TVA în sumă de [REDACTAT] lei.

Împotriva acestei Declarații de impunere, nr. [REDACTAT] 2006, alături de deciziei de impunere anuală nr. [REDACTAT] 2006, titulara cabinetului de avocatură a formulat contestație, respinsă ca neîntemeiată de Serviciul de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice - Municipiul București.

Această ultimă decizie este contestată parțial în prezenta cauză, în ceea ce privește Declarația de impunere nr. [REDACTAT] 2006, reclamanta apreciind că întregirea venitului cu suma restituită clientului este nelegală, efectul înlăturării acestei măsuri ducând la încadrarea în plafonul de scutire de 1,5 miliarde lei (vechi) și, de aici, nedatorarea TVA și a accesoriilor penalităților, dobânzilor aferente acestei taxe.

Critica formulată de către reclamantă este apreciată de către instanță ca fiind întemeiată.

Dispozițiile art.16 alin.3 din OG nr.7/2001, privind impozitul pe venit, astfel cum erau în vigoare la data efectuării inspecției fiscale arătau că: (3) Venitul brut cuprinde sumele încasate și echivalentul în lei al veniturilor în natură, inclusiv contravaloarea bunurilor din patrimoniul afacerii, rămase după încetarea definitivă a activității. Nu sunt considerate venituri brute sumele primite sub formă de credite.”, iar venitul brut era precizat, în pct.1 din Normele metodologice pentru aplicarea OG nr.73/1999, privind impozitul pe venit, aprobate prin HG nr.1066/1999, ca fiind „ în venitul brut se includ toate veniturile în bani și în natură, cum sunt: venituri din vânzarea de produse și de mărfuri, venituri din prestarea de servicii..... – situația reclamantei

În cap.G, pct.46 din Norma metodologică privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabili, aprobate prin OMF nr.215/2000, aplicabile până la 31.12.2002 se stipulează: „ venitul brut cuprinde sumele încasate și echivalentul în lei al veniturilor în natură.

La fel, în dispozițiile OMF nr.58/2003, care a înlocuit OMF nr.215/2000, dispoziții aplicabile până la data de 01.01.2003, venitul brut cuprindea „sumele încasate și echivalentul în lei al veniturilor în natură....”

Aceste prevederi legale invocate chiar de către organul fiscal care a soluționat contestația reclamantei, ca și dispozițiile art.49 alin.2 din Lg. nr.571/2003 Codul Fiscal care arată că: ” (2) Venitul brut cuprinde:a) sumele încasate și echivalentul în lei al veniturilor în natură din desfășurarea activității;” confirmă faptul că **stabilirea impozitului se face nu la sume facturate, ci la sume încasate.**

Suma de [REDACTAT] lei nu era o sumă care să reîntregească venitul reclamantei pe anul 2002, pentru că nu este o sumă efectiv încasată până la sfârșitul anului 2002, sau mai bine zis, este o sumă încasată dar restituită, astfel că venitul reclamantei pe anul 2002 care trebuia declarat în vederea stabilirii obligațiilor fiscale nu trebuia să o includă.

În data de 30 aprilie 2002, Cabinetul Individual de avocatură „ Grațiela Bârlă” a încasat suma de [REDACTAT] USD de la The [REDACTAT] Foundation, cu sediul în Marea Britanie, Londra conform extrasului de cont de la [REDACTAT] – Sucursala „ [REDACTAT]”, sumă care reprezenta c/val. onorariu asistența juridică, efectuată de cabinetul individual de avocatură, iar pe data de 16 mai 2002, același cabinet de avocatură a mai încasat suma de [REDACTAT] USD, de la același client, conform extrasului de cont nr. [REDACTAT].2002, emis de [REDACTAT], Sucursala „ [REDACTAT]”, sumă ce reprezenta, de asemenea, c/val. onorariu asistența juridică.

În cursul anului 2002, prin ordinele de plată din 19.06.2002 și 30.04.2002, cabinetul individual de avocatură plătește către dl. [REDACTAT], în calitate de reprezentant al The [REDACTAT] Foundation suma de [REDACTAT] lei și o stornează din încasările anului 2002.

Argumentele organului fiscal de înlăturare a acestei plăți refritor la faptul că nu s-a făcut dovada restituirii sumei către The [REDACTAT] Foundation sunt nejustificate, în condițiile în care se constată că pe ordinele de plată s-a menționat [REDACTAT] „ repr(ezentant) The [REDACTAT] Foundation, dar nu i s-a plătit acestei persoane ca simplă persoană fizică, ci ca reprezentant al persoanei juridice și, ceea ce este cel mai important, această persoană confirmă, prin declarație semnată olograf, că aceste sume de bani i-au fost restituite de către cabinetul de avocatură.

Organul de inspecție fiscală nu a probat în vreun fel neautenticitatea acestor operațiuni, mergând pe prezumția simplă că, „în registrul jurnal de încasări și plăți se înregistrează numai veniturile încasate, ceea ce presupune că și serviciul a fost prestat efectiv, atât timp cât este încasat” conjugat cu faptul că petenta a stornat venitul încasat la 30.12.2002 și l-a repus la 07.01.2003, însă această prezumție simplă nu este întărită de alte elemente care să confirme că, eventual, operațiunea a fost fictivă.

Argumentul organului fiscal referitor la faptul că reclamanta nu a pus la dispoziție contractul de asistență juridică nu poate fi reținut.

Aici se pune în discuție operațiunea de restituire a plății unor servicii juridice, ori contractul de asistență juridică nu se referă la eventuala returnare a sumelor de bani care constituie onorariul, ci (alături de alte prevederi referitoare la serviciul de asistență juridică) la plata acestui onorariu, nefiind actul care să confirme dacă restituirea onorariului a fost fictivă sau reală.

În consecință, faptul că suma a fost restituită în cursul aceluiași act în care se achitase, duce la concluzia că reîntregirea venitului reclamantei pe anul 2002 cu această sumă de către organul fiscal s-a efectuat cu încălcarea dispozițiilor art.16 alin.3 din OG nr.7/2001, privind impozitul pe venit și pct.1 din Normele metodologice aprobate prin HG nr.1066/1999, în vigoare pentru anul 2002, iar reclamanta nu a depășit plafonul de scutire de plată a TVA, de 1,5 miliarde lei, urmând ca, pe cale de consecință, să se dispună anularea în parte a Deciziei nr. [REDACTED] emisă de DGFP - Serv. de Soluționare a Contestațiilor, în privința respingerii contestației împotriva Deciziei de impunere nr. [REDACTED] 2006 emisă de ANAF - Administrația Finanțelor Publice Sector 2 București și anularea Deciziei de impunere nr. [REDACTED] 2006 emisă de ANAF - Administrația Finanțelor Publice sector 2 București.

În ceea ce privește cererea de acordare a daunelor morale, solicitarea reclamantei este apreciată de către instanță ca fiind neîntemeiată, neexistând la dosar dovada vreunui prejudiciu moral, condiția esențială a acordării acestor daune fiind dovada existenței acestora, susținerile reclamantei nefiind suficiente pentru acordarea daunelor morale, în absența dovedirii acestora, astfel încât acest capăt de cerere va fi respins ca neîntemeiat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite în parte contestația astfel cum a fost precizată, privind pe reclamanta [REDACTED], cu domiciliul în București, sector 2, str. [REDACTED], nr. [REDACTED], ap. [REDACTED], în contradictoriu cu pârâții DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE - SERVICIUL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR, cu sediul în București, sector 2, STR.DIMITRIE GEROTA, nr.13 și AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ AFPS 2 - ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ, cu sediul în București, sector 2, STR.AVRIG, nr. 63.

Anulează în parte Decizia nr. [REDACTED] 2007 emisă de DGFP - Serv. de Soluționare a Contestațiilor în privința respingerii contestației împotriva Deciziei de impunere nr. [REDACTED] 2006 emisă de ANAF - Administrația Finanțelor Publice Sector 2 București.

Anulează Decizia de impunere nr. [REDACTED] 2006 emisă de ANAF - Administrația Finanțelor Publice sector 2 București.

Respinge cererea de acordare a daunelor morale, ca neîntemeiată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi, 14.11.2007.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,